

[Leif Hermann]

Det får såmænd være, at folk skifter opfattelse herinde. Det er noget, befolkningen efterhånden er vænnet til og endda vænnet til i en grad, der gør, at man med rette kan tale om politikerlede. En anden ting er, at Københavns befolkning er blevet snydt. Den debat, der startede i sommeren 1987 i dagbladet Politiken, åbnede op for en sand strøm af ideer og initiativer vedrørende udnyttelsen af de områder af havnen, der ikke længere skulle anvendes til egentlige havneformål – en vældig folkelig interesse om de helt centrale elementer i København, som alle har erkendt – den erkendelse består vel stadig væk – er helt og aldeles ubetalelige, hvis de udnyttes rigtigt, hvis de værdier, der ligger i havneområderne, udnyttes på den rigtige og fornuftige måde rekreativt, kulturelt, erhvervsmæssigt.

Ja, de mennesker måtte jo tro, når Folketinget med to beslutningsforslag faktisk desavouerede Københavns kommuneplan, at nu mente Folketinget det alvorligt, nu måtte det være slut med overbosseriet fra Københavns Rådhus. Og når man læste beslutningsforslagene, må man nok sige, at så havde befolkningen virkelig anledning til at tro, at Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre havde styringshensigter i en grad, som sjældent var set tidligere, når det drejede sig om at tilsidesætte det kommunale selvstyre, en tilsidesættelse, som Socialistisk Folkeparti fandt fuldstændig berettiget.

Lad mig da så svare hr. Baadsgaard, når han siger, at SF vil detailplanlægge i havneområderne i Københavns Havn: Se, nu har SF jo ikke fremsat noget beslutningsforslag vedrørende arealanvendelsen i havneområderne. SF var nemlig i den lykkelige situation, at vores repræsentation på Københavns Rådhus havde lavet et ganske fremragende alternativt kommuneplanforslag, så det behøvede vi ikke. Men jeg vil da minde hr. Baadsgaard om, at hr. Baadsgaards eget beslutningsforslag, fremsat den 29. oktober 1987, bl.a. pålagde regeringen at nedsætte et ad hoc-udvalg til planlægning af Københavns Havns fremtid med følgende opgaver: »... at udarbejde fysiske og økonomiske planer med tidsfølgeforslag for havneområdenes fremtidige anvendelse efter samråd med alle berørte parter...«. Hvis det ikke er detailplanlægning, der lægges op til dér, hr. Baadsgaard, så ved jeg ikke, hvad detailplanlægning er.

Fru Marianne Jelved sagde: Det har jo aldrig været meningen, og jeg tror, fru Marianne Jelved sagde, at det var Folketinget, der skulle lave en planlægning for havnen. Det tror jeg ikke er rigtigt, for det giver Folketinget sig ikke af med; det giver staten sig af med. Det havde Det Radikale Venstre da også tænkt sig at staten skulle gøre. I beslutningsforslaget fremsat den 3. november 1987 opfordrede Det Radikale Venstre regeringen til bl.a. at udarbejde et landsplandirektiv for Københavns Havn, som bygger på resultatet af planlægningsarbejdet, og fremlægge retningslinjer for tilrettelæggelsen af arbejdet med havneområdets udvikling. Det er muligt, det ikke længere er fru Marianne Jelveds mening, men det har i hvert fald været Det Radikale Venstres mening, dengang beslutningsforslaget blev fremsat; en af medforlagsstillerne til det beslutningsforslag sidder såmænd i dag som minister. En af de andre medforlagsstillere til det beslutningsforslag, nemlig fru Marianne Jelved, har altså en anden opfattelse.

At det kunne lade sig gøre på basis af beslutningsforslagene, på basis af førstebehandlingen, hvor den konservative ordfører – nu bliver min tid snart knap – svang sig op i ganske betragtelige lyriske vendinger og understregede meget afgørende ting, nemlig at trafikplanlægningen var central at få med i dette arbejde, at forskellige andre sammenhængende, langsigtede planlægningsmønstre skulle ind i billedet, plantyper, som vi endda ikke kendte, gjorde, at Folketingets Miljøudvalg kunne fremkomme med den beretning, der har været nævnt tidligere i debatten.

I denne beretning, som ikke mindst den daværende formand for Folketingets Miljøudvalg, nuværende justitsminister Hans Engell, var mester for, tog initiativ til skulle udarbejdes – møderne foregik på hr. Engells kontor – fremhævedes kravet om en samlet planlægning som grundlag for havnens omdannelse, altså planlægningsamarbejdet, der rækker ud over den kendte planlægnings grænser. En samlet løsning af de organisatoriske og økonomiske problemer, der knytter sig til havnens omdannelse, blev anset for den vigtigste forudsætning for en hensigtsmæssig udvikling af området.

Der kan citeres meget mere fra beretningens klove betragtninger, men det førte så til Havneudvalgets betænkning.